

Козарът пазѣлъ козитѣ въ планината. Козарката тъкала въ колибата на дървенъ станъ конопени платна. Готвѣла въ гърненцето леща съ чубрица, киселецъ или грахъ. Тѣ имали две деца: Свѣтлана, която се усмихвала като утрenna зора, и Мирчо, който билъ тихъ като тиха вечеръ. Вечеръ слагали софрата. Свѣтлана пѣла. Мирчо се усмихвалъ. Козарътъ гледалъ жена си, гледалъ децата си и тихо думалъ:

— Благодаря на джба, благодаря на колибата, благодаря на огъня, че ми дадоха тоя благословенъ домъ.

Единъ день дошли при козаря царски хора съ златни каляски.

— Царьтъ е вече старъ. Той и народътъ те викатъ да бждешъ нашъ царь, — казалъ най-стариятъ бояринъ.

— Ние сме щастливи и тукъ! — казала бърже жената.

Царскиятъ синъ погледналъ колибата, погледналъ стадото, челядта си и казалъ каго на себе се:

— Наистина, ние сме много щастливи тукъ, но има по-голъмо щастие отъ нашето: да живѣшъ за народа си; да помагашъ на близкитѣ си.

— Азъ ще нося хлѣбъ на гладнитѣ овчарки, — казала Свѣтлана.

— Азъ ще кладя огъня на хората, на които имъ е студено — казалъ запънато Мирчо.

Майката се усмихнала. Качили се всички въ каляскитѣ. Златнитѣ каляски полетѣли презъ горитѣ. Подковитѣ на конетѣ ехтѣли надъ долини и могили като златни барабани. Орелътъ летѣлъ надъ каляскитѣ.

А звънциѣтѣ сладкозвѣнни
пѣли прѣзъ горитѣ сънни
за щастливий царски синъ:
Зинъ, зинъ, зинъ! Зинъ, зинъ, зинъ!

Ботьо Савовъ

Съ тая книжка изпращаме „Слънчице“ брой 4

Редактори: Елинъ Пелинъ и Александъръ Спасовъ

Редакция и администрация ул. „Бачо Киро“ № 15